

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

4. Vedno ubogljivi in hvaležni sinko.

Nekaj nenavadnega in izrednega je bila Jožkova ubogljivost. Zdi se, da mu je bila ta čednost kar prirojena. Nikdar ni bilo treba staršem kakke stvari Jožku dvakrat ukazati. Vedno je na prvo besedo ubogal. Zato je mogel mami v

bolezni večkrat govoriti: »Kajne mama, da sem te vedno ubogal.« Ker je bil sam vedno poslušen, ni mogel trpeti, če niso ubogali tudi drugi. Skrbno je pazil v tem oziru tudi na svoja mlajša bratca. Hud je bil, če nista dosti hitro ubogala staršev. Tudi kaznoval jih je včasih zaradi tega prestopka. Večkrat je poudarjal, kako rad ima ubogljive otroke. — Nekaj dni pred smrtjo je poklical k sebi bratca Ivka in mu napravil tole lepo pridigo: »Glej, Ivko, da boš ubogal ata in mamu. Jaz sem ju vedno rad ubogal. Zato sem vedno lahko živel in imam še danes mirno vest. Tudi ti boš srečen le, če boš rad ubogal.«

Občudovanja vredna je bila Jožkova ljubezen in hvaležnost do staršev. Atek mu je bil prvi za Bogom. Kako prisrčno se je vselej poslovil od njega, kadar je odhajal v službo, kako težko ga je čakal, da se je vrnil. »Mamica,« je dejal večkrat, »saj veš, da te imam rad, pa ne morem pomagati, če imam ateka še rajši.« Vendar smemo reči, da mu je bila mamica res vse na zemlji. Zadnje tedne se skoraj ni ločila od njegove postelje. Ko zadnje dni ni mogel ničesar več zavžiti, je prosil mamico: »Mama, ostani pri meni, saj drugega mi itak ne moreš več dati. Drugim boš mogla še mnogo dati.« Dobro se je zavedal, kaj vse mamica zanj žrtvuje. Govoril ji je večkrat: »Mamica, kdaj ti bom mogel vse povrniti? Dobro vem, kaj vse si že zame storila. Kupila sta mi z atekom vse, za kar sem prosil. Ko sem bil majhen, sta mi kupila igrače. Prosil sem smučke,

žogo za nogomet. Dobil sem vse, kar sem želel. Oskrbela si mi vedno tako lepo obleko, da noben deček na Raketu ni bil lepše oblečen.« Seve ponižni Jožko ni pri tem pomislil, da tudi nihče ni na obleko tako pazil, kot on. Spet je pripovedoval mami: »Mamica, nikdar ne bom pozabil, kako si ti zame skrbela, da bi bil priden v cerkvi in da lepo molim. Naj v šoli pazljivo poslušam pouk in naj lepo pišem. Vem, koliko sta z atekom v boleznii zame žrtvovala. Vse sta storila za moje ozdravljenje. In koliko ti mamica zame prestaneš, ko me preobvezuješ, tudi dobro vem. Mamica, jaz nisem vsega tega vreden.« Ginjena mu je mama odvrnila, da pač nič posebnega zanj ne stori. Jožko pa je odgovoril: »O saj vem. Ni ti treba govoriti o tem. Na zemlji ti pač ne bom mogel poplačati. Iz nebes doli se ti bom skazoval hvaležnega s tem, da bom zate prosil pri Bogu.« Ob takih in podobnih pogovorih je bolni deček vedno držal mamico za roko. In že v tej drži se je izražala vsa njegova ljubezen do mamice. Dobro se je zavedal, kako kmalu jo bo moral zapustiti. — Nekaj edinstvenega je bilo razmerje med mamico in 10-letnim sinčkom. Tako sta se razumela, da ga mamica ni imela le za sina, temveč tudi za zaupnika in najboljšega prijatelja. Kadar je bila mama žalostna, jo je znal mali deček potolažiti tako, da bi je nihče odraslih ne znal lepše. Mamica mu je mogla prav vse potožiti in on jo je vselej razumel. Zato mu je potožila in zaupala tudi take stvari, ki jih nobenemu drugemu ni. In kako jo je Jožko znal potolažiti, a vedno le z verskimi tolažbami. Ne bomo se torej čudili, da ji je pred smrtjo večkrat rekel: »Mamica, ti se mi smiliš, ko boš ostala tako sama na svetu. Kdo te bo tolažil, ko mene več ne bo. Pa vedi, da ti bom iz nebes doli pošiljal tolažbe.«

Še ena čudovita poteza v Jožkovem značaju nam kaže njegovo veliko, skoraj bi mogli reči nadnaravno ljubezen do domačih. Ničesar se dobri deček ni bolj bal, kot tega, da bi s kom izmed njih ne bil skupaj v nebesih. Zato jih je v boleznii večkrat opominjal, naj bogoljubno živijo, da bodo v nebesih združeni. V tem smislu nam je razumeti njegovo veliko besedo, ki jo je zaklical svojemu očetu neko noč malo pred smrtjo:

»Atek, tvojo dušo mi daj!« — »Saj bi ti jo dal, če bi mogel,« je odgovoril oče s solzami v očeh.

Veliko hvaležnost je kazal tudi do vseh drugih, ki so mu stali ob strani. Kako nežen je bil do dobre tetke Marijanice, ki mu je neprestano stregla s pravo samaritansko ljubeznijo. In da je bil meni z vso hvaležnostjo vdan, mi ni treba posebej poudarjati. (Dalje.)

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»O ne, kar tekel bom po cestah in ne bom nič vozil.«

»Pa ne boš imel kaj jesti.«

»Ali konjček je sladoled?«

»Ne; je premrzel.«

»Jaz ga imam pa rad. Boš kupila sladoled?«

»Zmeraj — kupila, kupila! — Kaj boš pa ti meni kupil?«

»Kar hočeš. Zlat avto, pa zrakoplov, pa za celo hišo piškotov!«

»Kje boš pa denar vzел?«

»Zaslужil ga bom.«

»Kako pa?«

»Bom za šoferja in bom imel denar.«

»Mhm,« pravi mama in potegne Blažka spet dalje.

»Hvaljen Jezus,« reče Blažek. »Ti pa nič ne rečeš, ali ne vidiš cerkve?«

»Vidim. Tiho sem rekla.«

»Pa te Jezušček ni slišal, mene pa je.«

»Jezušček vse sliši.«

»Tudi če se nič ne reče?«

»Tudi, pa je že prav, da si rekel. Pojdiva malo v cerkev.«

»Saj res,« pravi Blažek in že sklene ročici in je ves resen.

V cerkvi stopa strumno prav po sredi in se priklanja na vse strani.

»Pa kaj moli, Blažek!«

Blažek prikima in gleda v tabernakelj. Nato vpraša: